

2. Vi var saa ene med
os og vort Hjerter;
urørt forbi os gled
Mindet om Smerte,
Mindet om Storme;
nagende Orme
glemselindhyllad i Dvale jo laa,
der var kun eet, som vi saa.

3. Smeltet til eet var jo
Livsfyldens Kertes.
eet vare begge to
bævende Hjerter;
fletted som Ranker
eet vore Tanker;
eet var vor Himmel, vor Tro og vort Haab,
eet, som vor Kærligheds Daab.

4. Drømmende vugged vi
som over Havet,
vækkende Sukket, i
Længsel begravet;
hilste vor Stjerne,
som fra den fjerne
Evighed havde formælet vort Navn, —
salige Favn udi Favn!

Chr. Winther.

205. Nu bor du i det fjerne.

Andante con animato.

F. A. Schulz.

1. Nu bor du i det fjer - ne, nu bor du i det

fjer - ne, som var mit Hjer - te nær, kun Nat - tens tav - se

Stjer - ne min Hil - sen til dig bær.

2. Men kunde til dit Hjerter
min Elskovsklage naa,
saa klar som Himlens Kerte
mit Billed for dig staa;

3. Da fik af Fuglesangen
i Nattergalens Røst,
af Blomster smaa paa Vangen
mit syge Hjerter Trøst.